

РЕШЕНИЕ

№ 1069

гр. София, 28.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 105-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: АЛБЕНА Т. МОМЧИЛОВА

при участието на секретаря ДАНИЕЛА ПЛ. ИВАНОВА
като разгледа докладваното от АЛБЕНА Т. МОМЧИЛОВА
Административно наказателно дело № 20231110209859 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по жалба от П. Д. М., с ЕГН *****, с адрес: *** срещу наказателно постановление № 19-4332-021847 на началник сектор към ОПП-СДВР, с което на основание чл. 53 от ЗАНН, вр. чл. 183, ал. 4, т. 10 от ЗДвП на жалбоподателя е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 лева за нарушение на 137в, ал. 3 от ЗДвП.

В жалбата се релевират доводи за незаконосъобразност и неправилност на издаденото наказателно постановление. Жалбоподателят оспорва редовността на процедурата по връчване на обжалвания акт поради липса на предпоставките за връчване на наказателното постановление по реда на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН. Посочва, че е налице несъответствие между словесното описание на вмененото нарушение и правната квалификация. Допълва, че липсва пълно и точно описание на деянието, тъй като не е посочена точната височина на детето и същата дори не е била измерена. Заявява, че не е извършил нарушение, тъй като детето е било с ръст над 150 см. Моли за отмяна на наказателното постановление.

В съдебно заседание жалбоподателят М., редовно уведомен, не се явява и не сочи уважителна причина.

Въззиваемата страна – ОПП СДВР – редовно призована, не изпраща представител и не сочи уважителна причина.

Съдът, след като извърши цялостна преценка на събраните в хода на делото доказателства и доказателствени средства и обсъди доводите и възраженията на жалбоподателя, прие за установена следната фактическа обстановка:

На 14.05.2019г., около 20:00 часа, в гр. София, на ул. „История славянобългарска“ с посока на движение от ул. „Заводска“ към бул. „Рожен“ жалбоподателят П. Д. М.

управлявала лек автомобил марка „Ауди“, модел „Ку 5“, с рег. № ***.

По същото време, при ТЕЦ „София“ свидетелят Ц. Р. Р. – служител в ОПП-СДВР извършил проверка на управляваното от жалбоподателя М. превозно средство. В хода на проверката свидетелят Р. възприел, че на предната седалка се вози лице, което според свидетеля било на видима възраст 8-9 годишно, без необходимото оборудване със система за обезопасяване, без да измери височината на детето. Свидателят Р. съставил докладна записка по случая.

Във връзка със съставената докладна записка, на 28.08.2019г., свидетелят С. А. Д. съставил акт на жалбоподателя М., серия АА № 483642/28.08.2019г. за нарушение на чл. 137в от ЗДвП в присъствие на жалбоподателя М. и на свидетелите Ц. Р. Р. и А.С.С.. Жалбоподателят М. отказала да подпише акта, което обстоятелство било удостоверено с подпис на свидетел – Ц. Х.Ц.. Жалбоподателят М. получила препис от акта на същия ден и посочила възражения срещу него.

При така съставения акт за установяване на административно нарушение на 24.10.2019г. Г.В.Б. – началник сектор към ОПП-СДВР издала наказателно постановление № 19-4332-021847, с което на основание чл. 53 от ЗАНН и чл. 183, ал. 4, т. 10 от ЗДвП на жалбоподателя било наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 лева за извършено нарушение на чл. 137в, ал. 3 от ЗДвП.

Жалбоподателят М. не била намерена на регистрираните постоянен и настоящ адрес, поради което в наказателното постановление било отбелязано, че е връчено на 29.01.2022г. на основание чл. 58, ал. 2 от ЗАНН, и е приел, че е влязло в сила на 15.02.2022г.

Фактическата обстановка по делото се установява от събраните по делото доказателства и доказателствени средства – показанията на свидетелите С. А. Д. и Ц. Р. Р., писмо с вх. № 258149/18.09.2023г. с приложение (докладна записка – 2 броя, писмо с рег. № 4332р-61929/25.11.2021г., справка картон на водача), докладна записка – 5 броя, декларация, съпроводителни писма – 4 броя, доклад, справка в АИС БДС, заявление, сведение – 2 броя, протокол за доброволно предаване, справка картон на водача, заповед № 513з-586/26.01.2017г., заповед №8121к-13180/23.10.2019г., заповед № 8121з-515/14.05.2018г.

Съдът прие с доверие показанията на свидетелите С. А. Д. и Ц. Р. Р.. Свидателят Д. е актосъставител, докато свидетелят Р. констатира извършеното нарушение. Съдът намира показанията за обективни и достоверни. Въпреки това, от показанията на свидетелите съдът не получи информация за обстоятелствата около извършване на административно нарушение. Свидателят Д. единствено съставил акта за установяване на административно нарушение по данни от докладната записка на свидетеля Р. и не е присъствал на извършената проверка, респективно не е възприел релевантните обстоятелства от предмета на правния спор. Свидателят Р. не дава показания как е установено процесното нарушение и какви са били обстоятелствата около извършената проверка поради липса на спомен относно процесния инцидент.

Съдът се довери на събрания и проверен писмен доказателствен материал, поради пълнотата, последователността и липсата на логически противоречия, като същият се явява източник на пряка доказателствена информация по случая и доведе до еднозначни фактически изводи у съдебния състав, поради което съдът го кредитира изцяло.

Въз основа на установените фактически обстоятелства съдът направи следните правни изводи:

Жалбата изхожда от легитимирана страна, депозирана е в преклузивния срок по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН и е насочена срещу подлежащ на съдебен контрол административнонаказателен акт, в който смисъл се явява процесуално **допустима**. В тази връзка следва да се отбележи, че съдът намира възражението на жалбоподателя М. за нередовност на процедурата по връчване на обжалвания акт за основателно, тъй като след внимателен анализ на доказателствения материал, не се констатира предпоставките за връчване на наказателното постановление при условията на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН, за да се

приеме, че същото е влязло в законна сила към датата на подаване на настоящата жалба. От приложените към административнонаказателната преписка писмени доказателства става ясно, че постоянният и настоящият адрес на жалбоподателя М. е посещаван пет пъти, както следва – на 29.11. и 30.11.2021г. и на 06.12.2021г. е посетен адреса в **** и на 29.01.2022г. е посетен адреса в **** като лицето не е намерено на нито един от тях и по данни на съседите не живеело там и съседите не познават лице от женски пол с тези имена. Видно от направената справка в НБД, жалбоподателят М. има регистриран постоянен адрес в **** и настоящ адрес в ****. На 27.07.2023г. жалбоподателят М. е спирана за проверка от служители на ОПП-СДВР, като по случая няма образувана докладна записка и няма данни дали има връчване на наказателно постановление в този ден. От приложените към административнонаказателната преписка писмени доказателства става ясно, че лицето е търсено на двата регистрирани адреса и не е установено. Въпреки това, не се установява в какви часове от денонощието е търсено лицето, имайки предвид, че същото може да е трудово ангажирано и през деня да е налице обективна невъзможност да се намира на адреса. Не е отбелязано от кого са снети сведенията, че жалбоподателят не живее на адреса или е непознат за живущите там. Извършените действия не изпълняват субсидиарно приложимите изисквания на НПК за връчване на съдебни книжа. Предвид изложеното съдът приема, че не са предприети всички необходими действия по връчване на наказателното постановление - липсват данни да е търсен контакт с етажната собственост за установяване на тези обстоятелства, респективно да е търсен работодател за връчване чрез него, не е извършена проверка дали лицето е напуснало територията на страната и кога, съответно не е направен опит за връзка чрез установен от мобилните оператори мобилен номер. По делото не се установява наличието на нито една от двете кумулативно изискуеми предпоставки на [чл. 58, ал. 2 от ЗАНН](#), за да се приеме, че наказателното постановление е било връчено по този ред – нито се установява жалбоподателят да е бил щателно издирен по постоянния му адрес, нито да е осъществил промяна на същия, без да уведоми компетентните органи. Незаконосъобразно проведената процедура по връчване на наказателното постановление мотивира настоящия съдебен състав да приеме, че жалбата е била подадена в срок и като такава е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е **основателна**.

В настоящото производство съдът е длъжен да провери законосъобразността на обжалваното наказателно постановление, като в този смисъл извърши проверка за спазването на материалния и процесуалния закон, без да е обвързан от основанията, изложени в жалбата – арг. от чл. 314, ал. 1 от НПК, вр. с чл. 84 от ЗАНН.

В изпълнение на това си правомощие съдът служебно констатира, че обжалваното наказателно постановление е издадено от компетентен орган. Съгласно т. 1.3 от заповед № 81213-515/14.05.2018г. лицата, заемащи длъжност „младши автоконтрольор“ разполагат с правомощието да съставят актове за установяване на административни нарушения по ЗДвП. В т. 2.9. от същата заповед е регламентирана компетентността на лицата, които заемат длъжност „началник сектор“ да издават наказателни постановления за нарушения на ЗДвП.

На следващо място в хода на служебната проверка на процесните акт за установяване на административно нарушение и наказателно постановление съдът констатира, че същите са съставени при спазване на установените по чл. 34 от ЗАНН давностни срокове.

При проверката съдът констатира, че актът за установяване на административно нарушение и наказателното постановление не съдържат всички законоустановени реквизити регламентирани в чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Съществува задължение в акта за установяване на административно нарушение и в наказателното постановление административното нарушение, което е вменено във вина на нарушителя и за което той е санкциониран, да бъде описано точно, прецизно и разбираемо, както и да съдържа всички обективни и субективни признаци на посочената като нарушена норма от съответния нормативен акт. В случая двата акта не отговарят на императивните изисквания, тъй като обстоятелствата, при които е извършено вмененото нарушение не са формулирани изчерпателно и ясно в достатъчна степен, за да удовлетворят изискванията за пълнота и адекватното упражняване на

реципрочното □ право на защита на лицето, срещу което се насочва административнонаказателната принуда. Съгласно чл. 137в, ал. 3 от ЗДвП, в моторните превозни средства от категории М1, N1, N2 и N3, които не са оборудвани със системи за обезопасяване, не се допуска превозването на деца под тригодишна възраст, а децата на възраст три и повече години и с ръст под 150 сантиметра заемат седалка, която не е предна. Представеното описание е непълно – не е ясно на каква възраст е било превозваното дете, каква е била неговата височина, в коя категория от изброените попада управляваното от жалбоподателя превозно средство, дали същото е било оборудвано със система за обезопасяване. Горните пропуски не могат да бъдат попълни от останалите доказателства. Съставът на настоящата инстанция намира допуснатите процесуални нарушения за съществени, довели до ограничаване правото на посоченото като нарушител лице да разбере фактическите параметри на предявената му отговорност. Освен, че ограничава възможността нарушителят да разбере, в извършването на какво деяние е обвинен, горното процесуално нарушение лишава и съда от възможността да прецени в съответствие с материалния закон, има ли извършено нарушение, правилно ли е квалифицирано същото и съответно приложена ли е относимата санкционната норма.

По делото несъмнено се установи, че на 14.05.2019г., около 20:00 часа, в гр. София, на ул. „История славянобългарска“ с посока на движение от ул. „Заводска“ към бул. „Рожен“ жалбоподателят П. Д. М. управлявала лек автомобил марка „Ауди“, модел „Ку 5“, с рег. № ***. По същото време, при ТЕЦ „София“ свидетелят Ц. Р. Р. извършил проверка на управляваното от жалбоподателя М. превозно средство. В хода на проверката свидетелят Р. предположил, че жалбоподателят М. превозва дете на възраст три или повече години и с ръст под 150 см. на предна седалка, без необходимото оборудване със система за обезопасяване, без да измери височината на детето.

Съдът намира, че при приетата по делото фактическа обстановка не може да се направи единствен възможен извод, според който вмененото нарушение е извършено от жалбоподателя М.. Свидателят Р. не е извършил проверка относно възрастта на детето, както и неговата височина, което обстоятелство се потвърждава от приложената докладна записка от свидетеля Р., в която е посочено, че детето било на видима възраст 8-9 години. Въпреки това, не е проверена действителната възраст на детето, както и не е измерена неговата височина, тъй като през цялото време детето е било седнало на седалката на автомобила. В процесния случай единствено на базата на предположенията на полицейския служител не би могло да се достигне до единствения възможен извод, че жалбоподателят М. е извършила вмененото нарушение.

Доколкото съдът прецени, че нарушението не е несъмнено доказано от обективна страна, въпросът за субективната страна на деянията не следва да се анализира.

От страните в производството не са претендирани разноски, поради което съдът не дължи произнасяне в този аспект.

С оглед изложеното съдът намира, че при издаване на наказателното постановление са допуснати съществени процесуални нарушения, ограничаващи правото на защита на жалбоподателя и вмененото нарушение не е доказано по несъмнен начин, с оглед на което същото следва да бъде отменено.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2, т. 1 от ЗАНН, Софийски районен съд, НО, 105-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 19-4332-021847 на началник сектор към ОПП-СДВР, с което на основание чл. 53 от ЗАНН, вр. чл. 183, ал. 4, т. 10 от ЗДвП на П. Д. М., с ЕГН *****, с адрес: *** е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 лева за нарушение на чл. 137в, ал. 3 от ЗДвП като **НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНО И**

НЕПРАВИЛНО.

Решението подлежи на касационно обжалване по реда на Глава XII от АПК пред Административния съд - София-град в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, на касационните основания предвидени в НПК.

Съдия при Софийски районен съд: _____